



## Oversendelse til rette myndighed - forvaltningslovens § 7, stk. 2

*Ombudsmanden bad Sundhedsvæsenets Patientklagenævn om en udtalelse om nævnets praksis for oversendelse af klager vedrørende forhold uden for Patientklagenævnets kompetence.*

*Patientklagenævnet forklarede at det som udgangspunkt var nævnets praksis ikke at videresende sådanne klager til rette myndighed medmindre klageren udtrykkeligt havde anmodet om det. Ombudsmanden udtalte at Patientklagenævnets praksis efter hans opfattelse ikke var i overensstemmelse med forvaltningslovens § 7, stk. 2, og henstillede til Patientklagenævnet at nævnet tog sin praksis op til overvejelse.  
(J.nr. 2007-1194-409).*

Den 3. april 2007 skrev jeg således til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn:

"I forbindelse med min behandling af en konkret sag er jeg blevet opmærksom på at Sundhedsvæsenets Patientklagenævn den 22. februar 2007 skrev således til den pågældende klager:

'Patientklagenævnet har ikke kompetence til at behandle klager over privat praktiserende tandlæger, for så vidt disse har overenskomst med sygesikringen. Dette skyldes, at der i lovgivningen er foreskrevet en særlig klageadgang.

De kan henvende Dem til Region Hovedstaden, der vil forelægge klagen for den klageinstans, der har kompetence til at behandle klagen.'

Den 23. marts 2007 skrev Patientklagenævnet desuden således til klageren:

24. september 2007

2007-11-1

Forvaltningsret:  
115.1  
1123.2

'Patientklagenævnet må fastholde, at nævnet ikke har kompetence til at behandle klager over privat praktiserende tandlæger, for så vidt disse har overenskomst med sygesikringen. Dette skyldes, at der i lovgivningen er foreskrevet en særlig klageadgang.

De kan henvende Dem til Region Hovedstaden, der vil forelægge klagen for den klageinstans, der har kompetence til at behandle klagen.

Nævnet kan oplyse, at der i hver af landets regioner er et såkaldt regionstandlægenævn, der har kompetence til at behandle de fleste klager over privat praktiserende tandlæger og specialtandlæger, som har overenskomst med Den Offentlige Sygesikring.

Hvis De henvender Dem til Region Hovedstaden, vil regionen således kunne være Dem behjælpelig med at forelægge klagen for regionstandlægenævnet.'

Til orientering vedlægger jeg kopi af de to breve fra den konkrete sag.

Under henvisning til § 17, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand beder jeg Sundhedsvæsenets Patientklagenævn oplyse hvorvidt det er almindelig praksis i Patientklagenævnet ikke at oversende klager vedrørende forhold der ligger uden for Patientklagenævnets kompetence, til rette myndighed, men i stedet at henvise klagere til selv at rette henvendelse til den relevante myndighed.

Jeg beder endvidere om at Patientklagenævnet i givet fald forholder sig til om en sådan praksis kan anses for at være i overensstemmelse med bestemmelsen i forvaltningslovens § 7, stk. 2. Heraf fremgår det at hvis en forvaltningsmyndighed modtager en skriftlig henvendelse som ikke vedrører dens sagsområde, videresendes henvendelsen så vidt muligt til rette myndighed."

På den baggrund udtalte Sundhedsvæsenets Patientklagenævn i brev af 19. juni 2007 bl.a. følgende:

"Det kan oplyses, at det er nævnets praksis ikke umiddelbart at videresende en klage udenfor nævnets kompetence til rette myndighed, medmindre klager udtrykkeligt anmoder herom. I stedet oplyser nævnet klager om, hvortil klager kan henvende sig med sin klage, eller hvor klager kan få vejledning om rette klageinstans.

Denne praksis beror på, at en klage til Patientklagenævnet som udgangspunkt indeholder meget følsomme oplysninger, og at en videresendelse heraf til anden myndighed ikke nødvendigvis vil være i klagers interesse.

Såfremt klager herefter vender tilbage til Patientklagenævnet med anmodning om, at nævnet er behjælpelig med videresendelse af klagen til rette myndighed, vil nævnet naturligvis sørge herfor.

Det er nævnets opfattelse, at det er overensstemmende med forvaltningslovens § 7, stk. 2, som udgangspunkt ikke at videresende en klage til rette myndighed, men i stedet vejlede herom, i det omfang klagen indeholder oplysninger vedrørende rent private forhold. Det er nævnets opfattelse, at oplysninger om sygdomsforhold er omfattet af sådanne rent private forhold.

Hvis Patientklagenævnet modtager en klage over anvendelse af tvang i psykiatrien, vil nævnet dog som hovedregel videresende klagen til det stedlige psykiatriske patientklagenævn.

Denne praksis beror på, at en patient, der er udsat for tvang, må anses for at have brug for hjælp i højere grad end andre patienter. Ydermere findes videresendelsen af disse sager ubetænkelig, for så vidt Patientklagenævnet vil kunne være ankeinstans, når det psykiatriske patientklagenævn har truffet afgørelse."

#### **Ombudsmandens udtalelse**

"Forvaltningslovens § 7 har denne ordlyd:

**'§ 7.** En forvaltningsmyndighed skal i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde.

*Stk. 2.* Modtager en forvaltningsmyndighed en skriftlig henvendelse, som ikke vedrører dens sagsområde, videresendes henvendelsen så vidt muligt til rette myndighed.'

Om pligten efter § 7, stk. 2, til at videresende henvendelser som ikke vedrører den pågældende myndigheds sagsområde, til rette myndighed, anføres følgende i John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (2001), s. 231 f:

'Efter bestemmelsen i forvaltningslovens § 7, stk. 2, skal en forvaltningsmyndighed, som modtager en skriftlig henvendelse, der ikke vedrører dens sagsområde, så vidt muligt videresende henvendelsen til rette myndighed. Pligten til at videresende henvendelsen gælder kun 'så vidt muligt'. Myndigheden er således kun forpligtet til at videresende henvendelsen (oversendelse), hvis det af henvendelsen med tilstrækkelig tydelighed fremgår, hvad der er sigtet med henvendelsen, og myndigheden på dette grundlag – eventuelt efter telefonisk henvendelse til afsenderen eller den formodede rette myndighed – med rimelig sikkerhed kan afgøre, hvilken myndighed henvendelsen skal rettes til. Bestemmelsen angår kun skriftlige henvendelser.

...

I tilfælde, hvor der af en borger er fremsendt oplysninger vedrørende rent private forhold, f.eks. omfattende oplysninger om strafbare forhold, sygdomsforhold m.v., på områder, hvor myndigheden ikke har kompetence, kan der rejses spørgsmål om, hvorvidt myndigheden uden videre efter bestemmelsen i § 7, stk. 2, skal videresende det pågældende materiale til den myndighed, hvorunder spørgsmålet henhører. Hjemlen for videresendelse kan dog søges i § 28, stk. 2, nr. 2 og 4. Er der ikke tale om en ren misforståelse i forbindelse med indsendelse af ansøgninger eller lignende, men må det antages, at parten kun har rettet henvendelse til myndigheden, fordi vedkommende urigtigt troede, at denne var rette myndighed, og at vedkommende ikke ønsker andre myndigheder involveret i sagens behandling, eller har henvendelsen i øvrigt ikke karakter af en ansøgnings- eller klagesag, men en tilkendegivelse, kan der efter omstændighederne være grund til ikke at videresende det modtaget til en anden forvaltningsmyndighed, men i stedet vejlede borgeren om, til hvilken myndighed henvendelsen bør rettes, såfremt borgeren ønsker at opretholde sin henvendelse.'

Udgangspunktet efter § 7, stk. 2, er således at myndigheden har pligt til at videresende modtagne henvendelser til rette myndighed i det omfang myndigheden med rimelig sikkerhed kan afgøre hvilken anden myndighed der er den relevante modtager af henvendelsen ('så vidt muligt'). Der kan dog efter omstændighederne være grund til ikke at videresende henvendelsen, herunder især hvis der er særlige grunde til at antage at borgeren ikke ønsker at myndigheden foretager en sådan videresendelse. I disse tilfælde bør myndigheden vejlede borgeren om hvilken myndighed der i stedet er rette modtager af henvendelsen.

Det fremgår af Sundhedsvæsenets Patientklagenævns udtalelse til sagen at nævnets praksis (bortset fra klager vedrørende tvang i psykiatrien) baserer sig på det modsatte udgangspunkt, idet nævnet kun undtagelsesvis videresender klager der falder uden for nævnets kompetence, nemlig når klageren udtrykkeligt anmoder herom.

En sådan praksis er efter min opfattelse ikke i overensstemmelse med forvaltningslovens § 7, stk. 2.

Jeg er opmærksom på at nævnet i den forbindelse har henvist til at en klage til Patientklagenævnet som udgangspunkt indeholder meget følsomme oplysninger, og at en videresendelse heraf til anden myndighed ikke nødvendigvis vil være i klagers interesse.

Jeg er enig i at sådanne forhold efter omstændighederne kan medføre at borgeren i stedet bør vejledes om muligheden for selv at henvende sig til den rette myndighed. Pligten til at videresende efter forvaltningslovens § 7, stk. 2, kan dog ikke fraviges som udgangspunkt; det kræver en konkret vurdering af de modstående hensyn i hvert enkelt tilfælde.

I den forbindelse bemærker jeg at den omstændighed at en klage til Patientklagenævnet indeholder meget følsomme oplysninger, ikke nødvendigvis er til hinder for at sagen oversendes til rette myndighed. Som det også fremgår af citatet ovenfor, kan hjemlen til videresendelse f.eks. findes i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2.

Er nævnet i tvivl om hvorvidt borgeren ønsker en videresendelse, kan tvivlen eventuelt afklares ved at nævnet på eget initiativ retter henvendelse til vedkommende borger. Se om myndighedens indhentelse af samtykke til videresendelse fra borgeren også Jon Andersen, Social Forvaltningsret (2004), s. 185f.

Endvidere bemærker jeg at en henvendelse i relation til ansøgnings- og klagefrister må anses for at være kommet frem når den er modtaget af en myndighed der har pligt til at videresende den til rette myndighed. Se f.eks. U 1996.803 H og Karsten Loiborg mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 159.

På baggrund af ovenstående henstiller jeg til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn at nævnet tager sin praksis, som den er beskrevet i udtalelsen, op til overvejelse. Jeg beder nævnet underrette mig om udfaldet af overvejelserne.”